

Arrest

nr. 294 515 van 21 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 23 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 20 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. DHONDT *loco* advocaat B. LOOS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 augustus 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 september 2021 om internationale bescherming. Op 20 februari 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Niazullah in het district Danda Ghor van de provincie Baghlan. U woonde daar met uw ouders, uw vier zussen en uw twee broers. Uw vader werkte als arbeider en daarnaast had uw gezin opbrengsten uit de landbouw.

U ging sinds uw kindertijd naar de madrasa. Ongeveer vier maanden voor uw vertrek mocht u les beginnen volgen in de grote madrasa om de koran te memoriseren. U kwam één keer per week naar huis. Na één of twee maanden ontdekte u dat uw medestudenten nauwe contacten hadden met de taliban en met hen samenwerkten. Ze probeerden u en andere studenten te overtuigen om ook jihad te doen en bij de taliban aan te sluiten. Toen u naar huis ging vertelde u aan uw vader wat er gebeurde en hij verbood u om nog naar de madrasa te gaan. De volgende dag had uw vader in de moskee een discussie met de mullah omdat hij degene was die u naar de madrasa gestuurd had waar ze u jihad wilden laten doen. De dorpelingen bemiddelden. Later kreeg u vader telefoon van de mullah van de madrasa die wilde dat u bleef naar de madrasa gaan om lessen te volgen. Uw vader weigerde en hij werd door de mullah bedreigd. Uw vader had schrik en hij bleef met u bij uw grootvader. De volgende dag hoorde uw vader van uw moeder dat de taliban langsgeslagen waren en uw moeder en broers en zussen geslagen hadden. Uw grootvader zei dat u en uw vader het land moesten verlaten.

U vertrok twee of tweeënhalf jaar geleden uit Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa. In Iran raakte u uw vader kwijt en u reisde alleen verder. U kwam aan in België op 1 september 2021 en diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. U was toen ongeveer vijftien jaar.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een opsporingsaanvraag bij het Rode kruis, getuigenissen van twee leerkrachten en een aanvraagformulier voor een time-out.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast legde u een formulier neer waaruit blijkt dat u een time-out vraagt omdat u rust nodig heeft, die u niet vindt in het centrum. U verklaarde dat u stress heeft omwille van de onzekere situatie van uw familie. Uit dit document kan niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk cognitieve problemen heeft en nergens wordt een diagnose of pathologie vastgesteld. Nergens blijkt dat u niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of gehoord te worden in het kader van uw asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U werd immers in de madrasa verboden om thuis te praten over wat u leerde. Ze zeiden u dat het geheim moest blijven (CGVS, p. 11). Dat u uw rekrutering maanden lang geheim moest houden voor uw familie, strookt niet met de werkwijze van de taliban. Ook het feit dat u door de taliban bedreigd werd omdat u niet meer naar de madrasa ging (CGVS, p. 9), stemt niet overeen met de beschikbare informatie. Het is niet aannemelijk dat de taliban zich tot deze manier van rekruteren gewend zouden hebben.

Verder verklaarde u dat u ongeveer één of twee maanden naar de madrasa ging toen u door had dat de taliban u wilden rekruteren (CGVS, p. 9). Toen u even later gevraagd werd wanneer u besepte dat de taliban u wilde rekruteren, antwoordde u dat u het door had sinds u naar de madrasa ging. Toen het u even later nog eens gevraagd werd zei u dat u na twee of tweeënhalve maand door had dat ze u wilden rekruteren (CGVS, p. 11). U verklaarde nog dat u uw vader inlichtte over de rekrutering toen enkele medestudenten gedood werden. Even later verklaarde u echter dat u pas drieënhalve maand na de dood van uw medestudenten uw vader inlichtte. (CGVS, p. 11). Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over het moment waarop u wist dat de taliban u wilden rekruteren en over het moment waarop u uw vader inlichtte, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts verklaarde u dat uw vader 's nachts de wacht hield thuis omdat hij schrik had voor de taliban nadat u stopte met de madrasa. De tweede nacht zag hij de taliban naderen en u en uw vader vluchtten uit het huis en gingen naar uw grootvader (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u en uw vader 's avonds naar uw grootvader gingen en dat u de volgende dag hoorde dat de taliban naar het huis gekomen waren om u en uw vader te zoeken (CGVS, p. 9). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat uw vader de taliban gezien had bij de burens en daarom schrik kreeg en besliste naar uw grootvader te gaan (CGVS, p. 12). Dit antwoord klaart deze tegenstrijdigheid niet uit. Bovendien heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet vermeld dat de taliban uw moeder sloegen en de ramen braken (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 9). Ook deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U verklaarde nog dat u bij terugkeer niet vrij zou zijn om te studeren en werken. Verder haalde u aan dat u voor gelijkheid tussen jongens en meisjes bent en dat u iedereen gelijk behandelt (CGVS, p. 14). U legde ook emails neer van uw leerkrachten die bevestigen dat u iedereen met respect behandelt. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw verblijf buiten Afghanistan moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofdte kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U hebt immers nog steeds contact met uw familie (CGVS, p. 7). U haalt geen geloofwaardige problemen aan die uw familie sinds de

machtsovername zou hebben gehad. U verklaarde dat ze schrik hebben om zonder reden gearresteerd of gedood te worden (CGVS, p. 7).

Hieruit kan voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, gezien deze vrees – gelet op de ongeloofwaardigheid van de problemen die u inroept – louter hypothetisch is. Verder verklaarde u dat de taliban u overal de controle hebben en dat uw problemen verergerden (CGVS, p. 13). Hierboven blijkt echter dat deze problemen niet geloofwaardig zijn, zodat ook uw opmerking dat uw problemen verergerden niet voor waar kan worden aangenomen. Bijgevolg kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat de machtsovername van de taliban geen invloed heeft op uw persoonlijke situatie.

Het andere document dat u neerlegde kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Het document van het Rode Kruis toont aan dat u niet zou weten waar uw vader zich momenteel bevindt, wat hier niet betwist wordt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van

aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio-Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict

in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15 jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat uw moeder, uw broers en uw zussen bij uw grootvader wonen en dat u nog contact hebt met hen (CGVS, p. 6-7). Daarnaast stelt u dat uw oom en tantes in naburige dorpen wonen (CGVS, p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 24 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van

26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst betoogt verzoeker dat, gelet op het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige is, zijn hoger belang als kind ook gewaarborgd dient te worden in de asielprocedure zelf op grond van artikel 24 van het Handvest en artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet. Hij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het hoger belang van het kind in de asielprocedure en verwijst dienaangaande uitgebreid naar relevante bepalingen, rechtspraak en algemene informatie. Volgens verzoeker diende de adjunct-commissaris een lagere bewijslast en een verlaagde vervolgingsdrempel te hanteren gezien zijn jonge leeftijd bij zijn vertrek uit Afghanistan.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging en ernstige schade als terugkeerder uit het Westen. Hij geeft een aantal "essentiële" vragen weer waarop de asielinstanties volgens hem een concreet antwoord moeten formuleren en zet daarna de verplichtingen van de asielinstanties *qua* onderzoek uiteen. Hij geeft daarbij een theoretische uiteenzetting over de samenwerkingsplicht en betoogt als volgt dat het de verantwoordelijkheid van de adjunct-commissaris is om de tijd te nemen om zijn veranderingen en de mogelijke gevolgen hiervan samen met hem in kaart te brengen:

"Verwerende partij faalt in de verplichting die op haar rust.

De samenwerkingsplicht houdt in dat verwerende partij samen met verzoeker de gekende risico's nagaat, zo nodig uitlegt, en bespreekt met verzoeker.

Het is immers perfect aannemelijk dat verzoeker onvoldoende op de hoogte is van de concrete risico's die hij loopt bij terugkeer. Verwerende partij is daarentegen wél op de hoogte van die risico's.

Verwerende partij weigert dit te doen, en begrijpt het risico blijkbaar niet voor verzoeker. Het gaat, zoals we verder in dit verzoekschrift zullen zien, niet enkel om het risico voor verzoeker als verslaafde, als alcoholgebruiker, als Afghaan geboren en getogen in Pakistan, als persoon met psychische Problemen, om de vraag of verzoeker daadwerkelijk is getransformeerd in een soort archetypische 'Westerling', de vraag is of verzoeker met argwaan zou bekeken worden bij terugkeer door de Taliban en aan onderzoek zou onderworpen worden door hen, en daarbij bvb bevraagd zou worden over zijn tijd hier in Europa, op zijn gewoontes en tradities zou gecontroleerd worden, over zijn gedachten- goed bevraagd zou worden, dat er in zijn gsm zou gekeken worden.

Van verzoeker kan niet verwacht worden nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is qua mentaliteit en denken over zaken die voor de Taliban cruciaal zijn (geloof, staats- inrichting, man-vrouw verhouding, traditie en 'Afghaansheid', ...), gezien een dergelijke verandering niet zozeer bewust is, maar was wordt opgemerkt als men terug in de thuis- context geplaatst wordt en merkt minder of geen aansluiting te vinden.

Het is om die reden dan ook de verantwoordelijkheid van de verwerende partij om de tijd te nemen om deze veranderingen en hun mogelijke gevolgen samen met verzoeker in kaart te brengen.

Het risico voor verzoeker vloeit immers niet voort uit de veranderingen die hij al dan niet ondergaan heeft, maar uit hoe hij gepercipieerd zou worden door de Taliban bij terugkeer, wat hij per definitie niet kan voorspellen. Verzoeker is immers nog nooit na een lang verblijf in Europa teruggekeerd naar een door de Taliban bestuurd Afghanistan. De kennis die verzoeker voor de inschatting van dit risico en het aangeven ervan nodig heeft, is kennis die hij niet heeft, maar verwerende partij als asielinstantie wél.

Verzoeker kan dan ook niet verwacht worden om daar inzicht in te hebben, maar dat neemt het risico niet weg.

Verwerende partij heeft in een dergelijke situatie de mogelijkheid het risico te onderzoeken, door verzoeker specifiek te bevragen over zijn mentaliteit en denkbeelden, maar vooral ook door verzoeker uit te leggen welke informatie op zijn gsm bezwaren kan zijn en welke apps, beelden, en Informatie ernstige Problemen kan opleveren bij onderzoek door de Taliban.

Verwerende partij is perfect op de hoogte van de enorme risico's voor personen die niet voldoen aan de verwachtingen en normen van de Taliban voor wat betreft gehoorzaamheid, kledij, houding, inhoud van elektronische informatiedragers, muziek, et cetera."

Hij besluit dat de adjunct-commissaris de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht schendt door de risico's bij terugkeer naar Afghanistan niet samen met hem na te gaan in termen die hij zelf ook kan begrijpen.

Hierna voert verzoeker nog een theoretisch betoog over de kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie. Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan informatie om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren. Verder uit verzoeker kritiek op de inschatting van het risico voor

terugkeerders uit het Westen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en op de bronnen waarop het CGVS zich beroept om dit risico te beoordelen. Hij gaat uitgebreid in op de analyse gemaakt in de NANSEN Note 3-2022 *"Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*, alsook op de verschillende rapporten van EUAA en stipt aan op welke punten deze rapporten volgens hem gebrekkig en ontoereikend zijn. Voorts wijst hij er op dat er indicaties zijn dat terugkeerders uit het Westen riskeren aan vervolging of ernstige schade blootgesteld te worden, waarna hij uitgebreid ingaat op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor de Afghaanse burgers. Hij meent dat elk optimisme over het dagelijkse bestuur door de taliban volstrekt misplaatst is, dat er wel degelijk op zeer grote schaal een bijzonder rigide versie van de *sharia* wordt toegepast en dat de straffen effectief draconisch zijn. Onder verwijzing naar het rapport *"Human Rights in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 15 juni 2022"* van UNAMA van juli 2022 stelt verzoeker dat elke deviatie van de door de taliban gehanteerde sociale codes resulteert in een onmenselijke en vernederende bestraffing. Vervolgens geeft verzoeker een theoretische toelichting over de kwalificatie van de vrees en de behandeling van terugkeerders uit Europa en personen die onder het dagelijks bewind van de taliban leven. Wat dit betreft gaat hij eerst in op de kwalificatie als onmenselijke en vernederende behandeling en foltering. Hij voert het volgende aan over de samenwerkingsplicht en de behandeling die hij riskeert: *"Verzoeker meent dat het aangewezen is dat het risico dat hij loopt niet zozeer in termen van zijn vrees voor vervolging of ernstige schade ten tijde van zijn vertrek wordt onderzocht, maar als een objectief risico. Na verzoekers vertrek uit Afghanistan is de situatie daar immers fundamenteel veranderd. Verzoeker kon niet voorzien dat de Taliban tot een totale overwinning zou komen waarbij deze volledige controle over Afghanistan zou krijgen."*

De risico's die hierboven beschreven staan, als terugkeerder en als iemand die onder het dagelijks bestuur van de Taliban zou moeten leven, zijn risico's die ongekend waren voor verzoeker toen hij Afghanistan verliet.

Het risico voor terugkeerders manifesteert zich pas na een effectieve terugkeer na een jarenlang verblijf in het Westen. Het is een risico dat volledig voortvloeit uit de negatieve perceptie van terugkeerders door de Taliban, uit hun doorgedreven controles aan de controleposten van een elektronische informatiedragers die verzoeker bij zich kan hebben en ondervragingen op de luchthaven, aan controleposten en thuis.

Het is een risico waar verzoeker zelf niet op kan anticiperen en waarvan niet kan verwacht worden dat hij er een subjectieve vrees voor koestert en het risico zelf inroept bij de asielinstanties. De asielinstanties zijn vele malen beter op de hoogte van dit risico door hun vertrouwde relatie met de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de beschikbare of zouden dat althans moeten zijn.

Waar verzoeker tijdens zijn verblijf in het Westen effectief veranderingen zou ondergaan hebben, en deze veranderingen hem niet louter toegeschreven worden, moet er aanvaard worden dat dergelijke incrementele veranderingen in hoofdorde een onbewust proces uitmaken, en dat een verzoeker zich normaliter pas van deze veranderingen bewust zou worden eens hij effectief terugkeert naar wat hij dacht dat een vertrouwde omgeving zou zijn en merkt dat hij die omgeving op een vrij ingrijpende wijze ontgroeit is. De sociale conventies, controle, de plichtplegingen die vroeger zo evident leken en dat ook waren, zijn dan plots hun evidentie kwijt zijn.

In een dergelijke situatie houdt de samenwerkingsplicht in dat de asielinstanties samen met de verzoeker nagaan welke feiten eventueel ontbreken om tot een helder zicht op zijn beschermingsnood te komen.

Het is aan de asielinstanties om verzoeker net die vragen te stellen die toelaten na te gaan of hij een sociaal media profiel heeft, wat zich daarop bevindt, of hij werkt in een context die de Taliban zou afkeuren, of hij gemengde vrendengroepen heeft, of hij amoureuze relaties onderhoudt, of hij verboden apps als TikTok en Instagram gebruikt, of hij bezwarend materiaal op zijn telefoon heeft staan, etc.

Uit het Grote Kamer arrest, F.G. tegen Zweden, vloeit immers voort dat in gevallen waarin er een algemeen gekend risico is, en de informatie die hierop wijst weerslag vindt in verschillende bronnen, de Verdragsstaat op eigen initiatief een onderzoek naar die risico's moeten voeren. De verwerende partij dient, gelet op de kwetsbaarheid van verzoekers in een dergelijke situatie, en gelet op het feit dat zij op de hoogte is van de omstandigheden die zouden kunnen leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, op eigen initiatief een onderzoek voeren naar dit risico.

De behandeling die verzoeker riskeert, met name mishandeling, foltering, detentie bij controle posten na terugkeer omwille van het feit dat hij terugkomt uit Europa en alle verbeelding die daar bij de Taliban bij komt kijken, of omwille van de inhoud van zijn telefoon, maakt eenduidig een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en foltering uit in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Het risico dat verzoeker loopt om mishandeld te worden omdat zijn kledij niet correct zou zijn, omdat zijn kapsel of baardlengte niet correct zou zijn, omdat er muziek op zijn telefoon zou staan, of omdat hij niet of onvoldoende in de moskee aanwezig zou zijn is een risico dat zich meerdere malen daags stelt na zijn terugkeer, en dit elke dag. Het is een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en de complete uitzichtloosheid van die situatie, de onveranderlijkheid en het feit dat er geen enkele autoriteit

of rechts- staat is waar verzoeker voor bescherming zou kunnen aankloppen maakt eveneens een onmenselijke en vernederende behandeling uit.

Dat verzoeker In Europa verbleven heeft verhoogt dit risico enkel voor onafzienbare tijd In zeer gevoelige mate. Mensen zullen immers op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa, net als lokale Taliban, en dit kan ook blijken uit zijn houding, zijn telefooninhoud, zijn kapsel, zijn accent, zijn moeilijkheden om zich aan te passen, ..."

Hierna gaat hij in op de kwalificatie als vervolging, waarbij hij het onderscheid maakt tussen vervolging omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep en vervolging omwille van een toegedichte politieke of religieuze overtuiging.

Vervolgens gaat verzoeker in op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting van terugkeerders uit Europa en de gevolgen die dit onder meer voor hen heeft in het licht van de socio-economische situatie in Afghanistan. Over zijn (mogelijke) situatie bij terugkeer naar Afghanistan zet hij het volgende uiteen:

"Er zijn serieuze indicaties dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder.

Het gaat om ernstige schade die intentioneel wordt toegebracht."

Voorts gaat verzoeker in op de risico-verhogende parameters voor terugkeerders uit het Westen. Hij stelt dat er een aantal elementen zijn die maken dat hij een verhoogd risico loopt bij een terugkeer indien de parameters van EUAA worden toegepast en licht deze als volgt nader toe:

"- de leeftijd: Als minderjarige of jongvolwassene is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan. Verzoeker ontvluchtte Afghanistan op jonge leeftijd. Hij vertrok ongeveer twee of tweeënhalf jaar geleden. Op 14-jarige leeftijd deed hij zijn verzoek om internationale bescherming in België op 1 september 2021. Bovendien vertrok hij voor de machtsovername van de Taliban en heeft hij bijgevolg nooit onder het Talibanregime geleefd.

- Gebied van herkomst: Waarbij er volgens EUAA een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen. Verzoeker is als pashtoen afkomstig uit de dorp Niazullah, district Danda Ghor, provincie Baghlan, hetgeen ruraal gebied is waar vooral Pashtunen wonen.

Volgens het landenrapport van EUAA van januari 2023 is NRF aanwezig in de provincie van herkomst van verzoeker. Baghlan provincie wordt meermaals vermeldt:

"(...) "²⁸³

Burgers lopen, volgens het EUAA rapport van augustus 2022 tevens risico geïdende te worden door de Taliban. In gebieden waarin NRF actief is, kunnen zij beschuldig worden van associatie met NRF:

"(...) "²⁸⁴

"(...) "²⁸⁵

De risico's voor burgers om als vermeende NRF-aanhangers geïdende te worden, worden nogmaals bevestigd in het meest recente rapport van de EUAA uit januari 2023:

"(...) "²⁸⁶

- de duur van het verblijf in een westers land: verzoeker was 14 jaar oud toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende in September 2021. Sindsdien verblijft hij al anderhalf jaar in België. Doordat het gaat om vormende jaren is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Zijn voeling met de Afgaanse samenleving is bijgevolg eerder beperkt. Laat staan dat hij voeling zou hebben met het Afghanistan in handen van de taliban.

- Verzoekers psychologische problemen: verzoeker kampt met erg veel stress omwille van de situatie van zijn familie in land van herkomst. Hij vroeg om deze redenen een time-out aan uit het opvangcentrum. Voorts is verzoeker aangemeld bij de psycholoog en staat hij op de wachtlijst (stuk 11).

De aanvraag voor een time-out werd aan verwerende partij voorgelegd na het persoonlijk onderhoud, maar zij veegt dit document zomaar van tafel zonder kennis te hebben genomen van de Problemen waar verzoeker werkelijk mee kampt. Omwille van zijn jeugdige leeftijd wordt van verwerende partij de nodige zorg verwacht als het om de mentale gezondheid van een minderjarige asielzoeker gaat. Zij stelt echter in haar beslissing dat aan de procedurele noden werd voldaan, maar verwerende partij liet na om verder onderzoek te voeren naar de psychologische toestand van verzoeker.

Bovendien rust op verwerende partij een samenwerkingsplicht als het gaat om de psychologische toestand van verzoeker te achterhalen. Advocaat-Generaal Spunar wees in een recente conclusie (AG Spunar 16 februari 2023 C-756-21) nogmaals op deze samenwerkingsplicht die asielinstanties dienen na te komen en die zo moet worden uitgelegd dat:

"(...) "²⁸⁷

Dat verwerende partij besluit dat aan procedurele noden werd voldaan is teleurstellend. Verzoeker is een minderjarige psychisch kwetsbare jongen die duidelijk nood heeft aan psychologische begeleiding. Zijn time-out aanvraag toont aan dat hij kwetsbaar en stressgevoelig is. Bijzondere procedurele noden hebben ook betrekking op de inhoud van het dossier en de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waar verwerende partij geen enkele rekening mee gehouden heeft.

Bovendien was uw Raad in een eerder arrest²⁸⁸ de mening toegedaan dat van een minderjarige met psychologische problemen niet kan verwacht worden dat hij het spel kan meespelen:

(...)

De Raad wijst onder meer op de onmogelijkheid voor verzoeker om het spel te spelen, zich te houden aan de plaatselijke gebruiken en normen en ook op het risico op stigmatisering van verzoeker. Teruggekeerde migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Gezien verzoeker kampt met psychologische problemen, dient met deze factor rekening te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers risico bij terugkeer.

Tenslotte wil verzoeker benadrukken dat de concrete stappen voor psychologische hulp wel degelijk werden gezet, maar het medisch beleid van asielzoekers tegenwerkt.

Naast de structurele problematiek omtrent psychologische begeleiding in België omwille van de lange wachtlijsten²⁸⁹, stoten asielzoekers, ondanks hun kwetsbaar profiel, op nog grotere hindernissen in de geestelijke gezondheidszorg. Voor meer informatie over de barrières van asielzoekers in de geestelijke gezondheidszorg kan verwezen worden naar een onderzoek gepubliceerd in september 2022 dat gevoerd werd door verschillende deskundigen in de geestelijke gezondheidszorg²⁹⁰. Ter conclusie konden zes categorieën van barrières werden geïdentificeerd: gebrek aan kennis van het gezondheidszorgsysteem, taalbarrières, verschillen in opvattingen en in verwachtingen van geestelijke gezondheidszorg, gebrek aan vertrouwen in autoriteit, en structurele moeilijkheden. Ondanks een hoog voorkomen van psychiatrische aandoeningen bij asielzoekers, is het gebruik van psychiatrische zorgverlening erg laag. Barrières in de toegang tot de zorg spelen hierin mogelijk een belangrijke rol.

- Verzoekers gewoontes in België: Sinds zijn aankomst volgt verzoeker OKAN-onderwijs in de Sint-Martinuscollege in Overijse. Hij volgt als jongen met het islamitische geloof onderwijs in een katholieke school, die zichzelf op haar website beschrijft als een "Nederlandstalige school, die vanuit christelijke waarden, in openheid en dialoog met alle betrokkenen, jongeren laat groeien tot creatieve, kritische en geëngageerde mensen".²⁹¹ Hij ronde het schooljaar succesvol af en behaalde zeer mooie resultaten (stuk 5 en 6).

Verzoekers leerkrachten zijn heel tevreden met hem als leerling. Hij wordt beschreven als een leergierige, open en goedlachse jongeman. Zijn openheid werd geprezen wanneer hij geselecteerd werd voor de vakantiejob bij de groendienst van Ijsedal. Tevens is verzoeker een ambitieuze adolescent die is ingeschreven in de opleiding Logistiek helper in de zorg in Redingenhof Leuven (stuk 7). Hiermee toont hij zijn bijdrage te willen leveren aan de Belgische economie. De zorgsector kampt immers met een groot personeelstekort. Staatssecretaris de Moor gaf ook al te kennen dat ze asielzoekers in de zorgsector wil tewerkstellen om het te kort aan personeel op te vangen.²⁹²

Tijdens de zomer van 2022 werd verzoeker geselecteerd voor een vakantiejob bij de groendienst van Ijsedal (stuk 8 en 9). Verzoeker toont hiermee dat hij initiatief neemt en de motivatie te heeft om zichzelf nuttig te maken voor de Belgische samenleving.

Voorts neemt verzoeker deel aan talrijke activiteiten: kajakken, volleyballen, panenkoeken bakken, frietjes eten, workshop fotografie en noem maar op (stuk 10 en 6) Hij heeft interesse in verschillende bezigheden en toont hiermee ook zijn nieuwsgierigheid en openheid naar andere personen toe. Kortom gedraagt hij zich zoals een doorsnee jongvolwassene die, volop in ontwikkeling, in België opgroeit.

Verzoeker, die Afghanistan verliet vooraleer het in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn oorspronkelijke regio van herkomst de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij is hoegenaamd niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen.

Verzoeker loopt als persoon met een verslaving een bijzonder groot risico dat hij onder de aandacht van de Taliban komt, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm

gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan.

In hoofde van verzoeker kunnen een aantal individuele omstandigheden worden waargenomen, die, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen."

Verzoeker voert aan dat het CGVS het risico op ernstige schade voor hem als terugkeerder uit Europa niet onderzocht heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verder geeft hij nog aan dat hij geen recente "leefervaring" onder het talibanbewind heeft, dat hij aan de luchthaven zelfs al identificeerbaar zal zijn als terugkeerder en dat het bij ondervraging meteen duidelijk zal worden dat hij in België asiel heeft aangevraagd en werd afgewezen. Hij herhaalt dat het risico op mishandeling hierbij niet werd onderzocht door het CGVS, "terwijl het de crux uitmaakt van de beschermingsnood". Hij gaat verder nog in op een e-mailuitwisseling tussen T. Ruttig en meester P. Heyvaert.

Hierna voert verzoeker een theoretisch betoog over de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die ermee gepaard gaan. In dit verband voert hij aan dat hij niet over geldige Afghaanse reisdocumenten beschikt die hem in staat zouden stellen naar Afghanistan terug te keren en dat Fedasil doorverwijst naar de Afghaanse ambassade te Ukkel, die trouw zou zijn aan de voormalige Afghaanse Republiek, om documenten te verkrijgen. Hij stelt hierover nog het volgende:

"Verzoeker meent dat hij, in de hypothese dat hij terugkeert naar Afghanistan, duidelijk identificeerbaar zou zijn als een Afghaan die terugkeert uit Europa, waar hij lang verbleven en er om internationale bescherming verzocht heeft. De terugkeer zou verlopen door gebruik van documenten die zijn afgegeven in Europa, eventueel zelfs door een ambassade die trouw is aan de republiek. Verzoeker zou aan de controleposten op de luchthaven die bemand worden door Taliban duidelijk identificeerbaar zijn als terugkeerder uit Europa, en zou ondervraagd worden. Het zou snel blijken dat verzoeker niet is teruggekeerd eens de Taliban op 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen wat duidelijk zou maken dat verzoeker niet de algemene conflictdynamiek ontvlucht is, maar een keuze heeft gemaakt om zich aan de Taliban te onttrekken. Een dergelijke ondervraging riskeert met geweld, mishandeling, en zelfs foltering en detentie gepaard te gaan."

Ten slotte gaat verzoeker uitvoerig in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Over zijn eigen situatie bij terugkeer naar Afghanistan geeft hij nog de volgende toelichting:

"Doordat verzoeker op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan en er slechts een zeer beperkte periode heeft gewoond, heeft hij geen noemenswaardige scholing genoten, een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker zal moeten terugkeren naar land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, ...Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling cfr. artikel 3 EVRM."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een powerpoint van Nansen van november 2022 over het rapport "International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van UNHCR (stuk 2);
- een e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen (stuk 3);
- verzoekers schoolrapport met betrekking tot het schooljaar 2021-2022 (stuk 5);
- een verklaring van verzoekers leerkrachten, E. V. en G. D., van 16 maart 2023 (stuk 6);
- informatie over de opleiding logistiek helper in de zorgsector (stuk 7);
- een arbeidsovereenkomst voor studenten van 22 juli 2022 die gesloten werd tussen verzoeker en een maatwerkbedrijf, een aanwezigheidslijst van dit bedrijf en een schermafbeelding van de uitbetaling van verzoekers loon (stuk 8);
- een verklaring van verzoekers monitor van het maatwerkbedrijf van 17 maart 2023 (stuk 9);
- meerdere foto's met uitleg over verzoekers activiteiten in België (stuk 10);
- een formulier dringende time-out (stuk 11);
- een briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 12);
- een attest van de Afghaanse ambassade van 5 december 2022 (stuk 13).

2.2.2. Op 9 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport

"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. In een op 11 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota refereert verzoeker aan het nieuwsbericht "Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy" van Brookings Institution van 3 februari 2023, aan het nieuwsbericht "Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts" van OHCHR van 30 december 2022, aan het rapport "Bans on women working, then and now: The dilemma's of delivering humanitarian aid during the first and second Islamic Emirates" van Afghan Analyst Network van april 2023, aan de "High Risk list" van SIGAR van 2023, aan het rapport "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security" van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 27 februari 2023, aan het rapport "Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023" van UNAMA van 9 mei 2023, aan het rapport "Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan" van UNAMA van mei 2023 en aan het rapport "Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan" van Afghan Analyst Network van 8 mei 2023.

Hij voegt bij deze aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet tevens de volgende nieuwe stavingstukken:

- het standpunt van de FOD Buitenlandse Zaken over de hervatting van de afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade (stuk 1);
- een attest van de Afghaanse ambassade van 2 mei 2023 (stuk 2);
- een e-mailuitwisseling tussen B. Dhondt en de FOD Binnenlandse Zaken (stuk 3);
- een verklaring van zijn voogd, S. D., van 10 augustus 2023 (stuk 4);
- een verklaring van zijn leerlingbegeleider, T. S., van 30 juni 2023 (stuk 5);
- een verklaring van zijn OKAN-leerkracht, K. V., van 11 juli 2023 (stuk 6);
- een verklaring van zijn opvoedster in het opvangcentrum in Overijse, E. M., van 29 juli 2023 (stuk 7);
- een verklaring van R. P. van de sociale dienst van het opvangcentrum van 13 juli 2023 (stuk 8);
- een verklaring van L. G., opvoeder in het Sint-Martinuscollege te Overijse en vrijwilliger in het opvangcentrum in Overijse van 16 juli 2023 (stuk 9);
- een verklaring van zijn individuele begeleider in het opvangcentrum, D. K., van 30 juni 2023 (stuk 10);
- een verklaring van F. B., vrijwilliger in het opvangcentrum, van 16 juli 2023 (stuk 11);
- verklaringen van medestudenten A. en V. (stuk 12);
- een aanvraagdokument Jeugdhulp van 27 juni 2023 en de goedkeuring van deze aanvraag van 14 juli 2023 (stuk 13);
- meerdere foto's waarop hij met vrienden staat (stuk 14);
- meerdere foto's van en een e-mail over een uitstap naar Antwerpen met zijn voogd S. D. (stuk 15);
- een inschrijvingsdocument als vrijwilliger bij de Druivenfeesten in Overijse en een afsprakennota voor vrijwilligers bij de Druivenfeesten 2023 van 16 juli 2023 (stuk 16);
- een arbeidsovereenkomst voor studenten die hij sloot met vulpia Vlaanderen van 25 juli 2023 (stuk 17);
- een video opgenomen tijdens een festival in Leuven (stuk 18);
- twee video's waarop hij te zien is met een waterpijp (stuk 19);
- drie schermafbeeldingen van zijn profielen op sociale media (stuk 20).

2.2.4. Bij een op 17 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken:

- een verklaring van zijn goede vriend, N. A., van 12 augustus 2023 (stuk 1);
- een verklaring van zijn collega, C. D., van 14 augustus 2023 (stuk 2);
- een aanvullende verklaring van zijn voogd, S. D., van 14 augustus 2023 (stuk 3);
- een attest van zijn psycholoog, R. C., van 16 augustus 2023 (stuk 4);
- de identiteitskaarten van R. P., D. K., E. M. en O. H. (stuk 5);
- een verklaring van een kennis, T. H., (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is omgezet in Belgisch recht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt en evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt nu (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering en hij er bovendien niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de daarin geschetste rekruteringswijze van de taliban, (ii) hij er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over het moment waarop hij wist dat de taliban hem wilden rekruteren en over het moment waarop hij zijn vader inlichtte, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop hij en

zijn vader naar zijn grootvader gingen en hij bij de DVZ bovendien niet vermeld heeft dat de taliban zijn moeder sloegen en de ramen braken, (iv) hij nalaat om *in concreto* aan te tonen dat hij verwesterd is, (v) hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, (vi) het document van het Rode Kruis dat hij neerlegde deze vaststellingen niet kan weerleggen, (vii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (viii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en (ix) niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing is de adjunct-commissaris van oordeel dat er in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat er, om hier op passende wijze aan tegenmoet te komen, in het kader van de behandeling van zijn verzoek door het CGVS steunmaatregelen werden verleend. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast legde u een formulier neer waaruit blijkt dat u een time-out vraagt omdat u rust nodig heeft, die u niet vindt in het centrum. U verklaarde dat u stress heeft omwille van de onzekere situatie van uw familie. Uit dit document kan niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk cognitieve problemen heeft en nergens wordt een diagnose of pathologie vastgesteld. Nergens blijkt dat u niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of gehoord te worden in het kader van uw asielpprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker acht het in zijn verzoekschrift teleurstellend dat in de bestreden beslissing wordt besloten dat aan zijn procedurele noden werd voldaan. Hij benadrukt dat hij een minderjarige, psychisch kwetsbare jongen is die duidelijk nood heeft aan psychologische begeleiding. Hij stelt dat zijn *time-out* aanvraag aantoonde dat hij kwetsbaar en stressgevoelig is en dat bijzondere procedurele noden ook betrekking hebben op de inhoud van het dossier en de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waar de adjunct-commissaris volgens hem geen enkele rekening mee heeft gehouden. Verzoeker slaagt

er met dit betoog niet in om een ander licht te werpen op de voorgaande beoordeling. Hoewel er in het formulier dringende *time-out* wordt gesteld dat verzoeker veel stress heeft (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten'; stukkenbundel verzoeker, stuk 11), kan uit dit document niet worden afgeleid dat hij daadwerkelijk cognitieve problemen heeft en wordt erin nergens een diagnose of pathologie vastgesteld. Er kan niet uit blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen of gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Wat dit betreft, stelt de Raad tevens vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op de vraag hoe zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verlopen was, antwoordde dat dit goed verlopen was (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder evenmin blijken dat verzoeker op het CGVS niet in staat was om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker heeft op het einde van zijn persoonlijk onderhoud weliswaar gesteld dat hij last heeft van stress, onrust en slaapproblemen, waardoor hij ook pijn krijgt in zijn borst, doch hij gaf niet aan dat hij hier gedurende het persoonlijk onderhoud last van had, laat staan dat dit hem verhinderde om coherente en consistente verklaringen af te leggen of gehoord te worden. Zijn voogd verklaarde dat verzoeker hem had verteld dat hij "*geen seconde*" had geslapen in de nacht voor het persoonlijk onderhoud, maar stelt niettemin dat hij bewonderde dat verzoeker toch in staat was om de details te geven die van hem verlangd werden (*ibid.*, p. 13-14). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoeker de kopieën van de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS opvroeg en bekwaam, doch naliet aan te duiden waar hij – omwille van zijn psychologische problemen – niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Het aanvraagdocument Jeugdhulp van 27 juni 2023 en de goedkeuring van de aanvraag van 14 juli 2023 (aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stuk 13) en het psychologisch attest van 16 augustus 2023 (aanvullende nota verzoeker van 17 augustus 2023, stuk 4) dateren van na verzoekers persoonlijk onderhoud van 11 januari 2023 en zeggen dus niets over verzoekers situatie tijdens dat onderhoud. Bovendien kan ook uit deze documenten niet blijken dat verzoeker cognitieve problemen zou hebben of dat hij niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift verder na *in concreto* toe te lichten op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht hij *in concreto* toe op welke wijze hiermee rekening moest worden gehouden bij de beoordeling van zijn relaas. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij door zijn psychologische problemen niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat de adjunct-commissaris heeft nagelaten om verder onderzoek te voeren naar zijn psychologische toestand en daarbij wijst op de samenwerkingsplicht. De Raad merkt immers op dat de *protection officer* van het CGVS meerdere vragen heeft gesteld over verzoekers psychologische problemen toen deze hier melding van maakte. Verzoeker kreeg uitgebreid de kans om hierover te vertellen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). De *protection officer* vroeg verzoeker eveneens om attesten over zijn gezondheid door te sturen, indien hij die ter beschikking had (*ibid.*, p. 13). De dag na het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker dan het formulier dringende *time-out* doorgestuurd (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten'; stukkenbundel verzoeker, stuk 11). Uit de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit document wel degelijk werd onderzocht door de adjunct-commissaris. Dat dit document door de adjunct-commissaris zomaar van tafel zou zijn geveegd, kan dan ook niet worden gevolgd. Waar verzoeker nog wijst op een recente conclusie van advocaat-generaal Spunar van 16 februari 2023, herhaalt de Raad dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om attesten over zijn gezondheid door te sturen en dat verzoeker de dag hierna het formulier dringende *time-out* heeft doorgestuurd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij nood heeft aan psychologische begeleiding en benadrukt dat de concrete stappen voor psychologische hulp wel degelijk werden gezet, maar dat het medisch beleid tegenwerkt, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker in de bestreden beslissing niet wordt verweten dat hij geen stappen zou hebben gezet om psychologische hulp te krijgen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij naar de dokter ging als hij zich niet goed voelde en dat hij reeds medicatie kreeg (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Verder blijkt dat hij een aanvraag kon indienen voor een dringende *time-out* (stukkenbundel verzoeker, stuk 11), dat hij een aanvraag kon indienen voor jeugdhulp en dat zijn aanvraag werd goedgekeurd (aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stuk 13) en dat hij sinds maart 2023 één à twee keer per maand naar een psycholoog gaat (aanvullende nota verzoeker van 17 augustus 2023, stuk 4).

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers psychologische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijn hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Door er in zijn verzoekschrift nog louter in het algemeen op te wijzen dat de adjunct-commissaris een lagere bewijslast en verlaagde vervolgingsdrempel diende te hanteren omwille van zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing dat er bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. Een schending van artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 24 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 9 augustus 2023 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban omdat zijn vader hem verbood om nog naar de *madrassa* te gaan nadat medestudenten – die nauwe contacten hadden met de taliban – hem probeerden te overtuigen om ook *jiha*d te doen en zich bij de taliban aan te sluiten. Zijn vader zou een discussie hebben gehad met de *mullah* en daarbij bedreigd zijn. Omdat zijn vader schrik had, zou hij samen met verzoeker bij verzoekers grootvader zijn gebleven. De volgende dag zou zijn vader van zijn moeder gehoord hebben dat de taliban waren langsgekomen en zijn moeder, broers en zussen geslagen hadden. Zijn grootvader zou gezegd hebben dat verzoeker en zijn vader het land moesten verlaten, wat zij ook deden. Verzoeker zou zijn vader onderweg, in Iran, zijn kwijtgeraakt en alleen verder zijn gereisd.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt nu (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering en hij er bovendien niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de daarin geschetste rekruteringswijze van de taliban, (ii) hij er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over het moment waarop hij wist dat de taliban hem wilden rekruteren en over het moment waarop hij zijn vader inlichtte, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop hij en zijn vader naar zijn grootvader gingen en hij bij de DVZ bovendien niet vermeld heeft dat de taliban zijn moeder sloegen en de ramen braken, (iv) hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming en (v) het document van het Rode Kruis dat hij neerlegde deze vaststellingen niet kan weerleggen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans

beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U werd immers in de madrasa verboden om thuis te praten over wat u leerde. Ze zeiden u dat het geheim moest blijven (CGVS, p. 11). Dat u uw rekrutering maanden lang geheim moest houden voor uw familie, strookt niet met de werkwijze van de taliban. Ook het feit dat u door de taliban bedreigd werd omdat u niet meer naar de madrasa ging (CGVS, p. 9), stemt niet overeen met de beschikbare informatie. Het is niet aannemelijk dat de taliban zich tot deze manier van rekruteren gewend zouden hebben.

Verder verklaarde u dat u ongeveer één of twee maanden naar de madrasa ging toen u door had dat de taliban u wilden rekruteren (CGVS, p. 9). Toen u even later gevraagd werd wanneer u besepte dat de taliban u wilde rekruteren, antwoordde u dat u het door had sinds u naar de madrasa ging. Toen het u even later nog eens gevraagd werd zei u dat u na twee of tweeënhalf maand door had dat ze u wilden rekruteren (CGVS, p. 11). U verklaarde nog dat u uw vader inlichtte over de rekrutering toen enkele medestudenten gedood werden. Even later verklaarde u echter dat u pas drieënhalve maand na de dood van uw medestudenten uw vader inlichtte. (CGVS, p. 11). Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over het moment waarop u wist dat de taliban u wilden rekruteren en over het moment waarop u uw vader inlichtte, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts verklaarde u dat uw vader 's nachts de wacht hield thuis omdat hij schrik had voor de taliban nadat u stopte met de madrasa. De tweede nacht zag hij de taliban naderen en u en uw vader vluchtten uit het huis en gingen naar uw grootvader (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u en uw vader 's avonds naar uw grootvader gingen en dat u de volgende dag hoorde dat de taliban naar het huis gekomen waren om u en uw vader te zoeken (CGVS, p. 9). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat uw vader de taliban gezien had bij de burens en daarom schrik kreeg en besliste naar uw grootvader te gaan (CGVS, p. 12). Dit antwoord klaart deze tegenstrijdigheid niet uit. Bovendien heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet vermeld dat de taliban uw moeder sloegen en de ramen braken (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 9). Ook deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

(...)

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. (...) U haalt geen geloofwaardige problemen aan die uw familie sinds de machtsovername zou hebben gehad. U verklaarde dat ze schrik hebben om zonder reden gearresteerd of gedood te worden (CGVS, p. 7).

Hieruit kan voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, gezien deze vrees – gelet op de ongeloofwaardigheid van de problemen die u inroept – louter hypothetisch is. Verder verklaarde u dat de taliban u overal de controle hebben en dat uw problemen verergerden (CGVS, p. 13). Hierboven blijkt echter dat deze problemen niet geloofwaardig zijn, zodat ook uw opmerking dat uw problemen verergerden niet voor waar kan worden aangenomen. Bijgevolg kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat de machtsovername van de taliban geen invloed heeft op uw persoonlijke situatie.

Het andere document dat u neerlegde kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Het document van het Rode Kruis toont aan dat u niet zou weten waar uw vader zich momenteel bevindt, wat hier niet betwist wordt."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's van 11 augustus 2023 en 17 augustus 2023 voegt, hebben betrekking op zijn psychologische problemen, zijn integratie en verwestering in België en zijn betoog over het gebrek aan objectieve, betrouwbare landeninformatie. Zij staven de door hem voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan niet.

Daar de door de adjunct-commissaris aangehaalde vaststellingen en overwegingen pertinent en terecht zijn en door verzoeker niet worden betwist, worden zij door de Raad overgenomen. Zij volstaan om in navolging van de adjunct-commissaris te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij

terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omdat zijn vader hem verbood om nog naar de *madrassa* te gaan nadat zijn medestudenten hem probeerden te overtuigen om ook *jihad* te doen en zich bij de taliban aan te sluiten.

Daarnaast heeft verzoekers voogd gedurende het persoonlijk onderhoud aangehaald dat verzoeker meisjes met respect en gelijkheid behandelt en voor gelijkheid tussen mannen en vrouwen staat. De voogd voegde hieraan toe dat die mening verzoeker grote problemen zal opleveren bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker gaf zelf nog aan dat hij in Afghanistan niet vrij zal zijn om te studeren en te werken (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift tevens dat er in zijn hoofde een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen die, wanneer zij cumulatief beoordeeld worden, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*"). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of*

Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*,

punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de samenwerkingsplicht en stelt dat het de verantwoordelijkheid is van het CGVS om de tijd te nemen om zijn veranderingen "*qua mentaliteit en denken over zaken die voor de Taliban cruciaal zijn*" en hun mogelijke gevolgen samen met hem in kaart te brengen. Verder stelt hij dat het aan de asielinstanties is om hem net die vragen te stellen die toelaten na te gaan "*of hij een sociaal media profiel heeft, wat zich daarop bevindt, of hij werkt in een context die de Taliban zou afkeuren, of hij gemengde vriendengroepen heeft, of hij amoureuze relaties onderhoudt, of hij verboden apps als Tiktok en Instagram gebruikt, of hij bezwarend materiaal op zijn telefoon heeft staan, etc.*". De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Hoewel hem hierover initieel geen specifieke vragen werden gesteld, belette dit verzoeker en zijn voogd niet om daarover de verklaringen af te leggen die zij nuttig achtten. Verzoekers voogd heeft op het einde van het persoonlijk onderhoud aangehaald dat verzoeker meisjes met respect en gelijkheid behandelt en voor gelijkheid tussen mannen en vrouwen staat. De voogd voegde hieraan toe dat die mening verzoeker grote problemen zal opleveren bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker gaf, na de opmerkingen van zijn voogd en advocaat, zelf nog aan dat hij in Afghanistan niet vrij zal zijn om te studeren en te werken (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Wat deze verklaringen betreft, bevat de bestreden beslissing de volgende overwegingen:

"U verklaarde nog dat u bij terugkeer niet vrij zou zijn om te studeren en werken. Verder haalde u aan dat u voor gelijkheid tussen jongens en meisjes bent en dat u iedereen gelijk behandelt (CGVS, p. 14). U legde ook emails neer van uw leerkrachten die bevestigen dat u iedereen met respect behandelt. U laat echter na in *concreto* aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw verblijf buiten Afghanistan moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofdte kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

(...)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd

door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15 jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat uw moeder, uw broers en uw zussen bij uw grootvader wonen en dat u nog contact hebt met hen (CGVS, p. 6-7). Daarnaast stelt u dat uw oom en tantes in naburige dorpen wonen (CGVS, p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gretig gebruik heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat verzoeker op 14-jarige leeftijd Afghanistan verliet (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5; adm. doss., stuk 8, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 4) en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden bijna 17 jaar oud is (adm. doss., stuk 8, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 4), spreekt Pashtou (*ibid.*, 'verklaring betreffende procedure') en kan lezen en schrijven in Pashtou (*ibid.*, 'verklaring DVZ', vraag nr. 11). Hij verklaarde verder dat hij in Afghanistan sinds zijn

kindertijd les volgde aan de *madrassa* (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 11 januari 2023 dat hij voordien met zijn familie sprak, maar dat hij sinds twee maanden of twee en een halve maand geen contact meer met hen krijgt, dat zijn familieleden niet bereikbaar zijn, dat hij heel bezorgd is over hen en over hoe hij hen kan vinden en contact met hen kan maken (*ibid.*, p. 7). Hieruit blijkt niet dat zijn familie geen contact meer met hem zou willen hebben omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa, noch dat deze thans niet meer in Afghanistan zouden verblijven. Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn moeder, broers en zussen bij zijn grootvader wonen, op 45 minuten van zijn ouderlijk huis (*ibid.*, p. 6-7). Zijn oom zou daarnaast in hetzelfde dorp wonen als het dorp waarvan hij afkomstig is (*ibid.*, p. 6). Bovendien stelt de Raad vast dat in het aanvraagdossier voor jeugdhulp van 27 juni 2023 (aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stuk 13) wordt vermeld dat verzoeker om de vier maanden contact heeft met zijn familie in Afghanistan. Ook hierin wordt gesteld dat zijn moeder, broers en zussen bij zijn grootvader in Afghanistan wonen. Bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan aldus worden aangenomen dat verzoeker in Afghanistan nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van twee jaar in België kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Aangaande zijn psychologische problemen en de documenten die verzoeker ter staving daarvan neerlegt (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten'; stukkenbundel verzoeker, stuk 11; aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stuk 13, en aanvullende nota verzoeker van 17 augustus 2023, stuk 4), merkt de Raad op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 van EUAA worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afgaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, p. 102-103). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. De Raad onderstreept dat in de voorgelegde documenten slechts op algemene wijze wordt gesteld dat verzoeker veel stress en slaapproblemen heeft, emotioneel kwetsbaar is, prestatiedruk voelt en veelal neerslachtig is, zonder dat een medische diagnose wordt gesteld. Uit de voorgelegde stukken *an sich* kan dan ook niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van zijn leerkrachten, E. V. en G. D., van 16 maart 2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 6) en van zijn individuele begeleider in het opvangcentrum in Overijse, D. K., van 30 juni 2023 (aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stuk 10) net dat verzoeker zich veerkrachtig getoond heeft, dat hij over een snel aanpassingsvermogen beschikt en dat hij gedreven en goedlachs is. Dat verzoeker niet voor zichzelf zou kunnen opkomen, niet sterk genoeg in zijn schoenen staat en niet voldoende weerstand heeft om bij terugkeer intimiderende ondervragingen door de taliban, familieleden en dorpelingen te doorstaan, wordt bijgevolg niet voldoende aannemelijk gemaakt. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 280 854 van de Raad van 25 november 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Tot slot wordt opgemerkt dat noch verzoeker, noch zijn advocaat of zijn voogd tijdens het persoonlijk onderhoud (dat plaatsvond op 11 januari 2023) melding hebben gemaakt van een vrees voor vervolging door de taliban, zijn familie en/of de samenleving omwille van psychologische problemen.

Waar verzoeker in zijn op 11 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota aanvoert dat hij zich uitdrukt aan de hand van een westerse kledingstijl, dat hij geniet van het Belgisch uitgaansleven en dat hij tijdens feestjes alcohol drinkt en rookt, ter staving waarvan hij meerdere videofimpjes bijbrengt (aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stukken 18 en 19), wijst de Raad er op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit de door hem neergelegde documenten blijkt verder dat verzoeker OKAN-onderwijs volgde in Overijse (stukkenbundel verzoeker, stuk 5), dat hij zich gemotiveerd toonde om Nederlands te leren en mooie schoolresultaten behaalde (*ibid.*, stukken 5 en 6), dat hij deelnam aan verschillende activiteiten als kajakken, volleyballen, pannenkoeken bakken, een *workshop* fotografie, *etc.* (*ibid.*, stukken 6 en 10), dat hij de verbintenis is aangegaan om als student te werken bij een maatwerkbedrijf en voor zijn werk daar een loon heeft ontvangen (*ibid.*, stuk 8), dat hij zich na het OKAN-onderwijs inschreef voor de opleiding 'logistiek medewerker in de zorg' (*ibid.*, stukken 6 en 7), dat hij de verbintenis is aangegaan om in de zomer van 2023 als student te werken in een woon- en zorgcentrum (aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stuk 17) en dat hij zich voor de zomer van 2023 inschreef als vrijwilliger voor de Druivenfeesten in Overijse (*ibid.*, stuk 16). De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker school loopt, Nederlands leerde, werkwilbig en werkzaam is en deelnam aan activiteiten weliswaar lovenswaardig is en aantoonde dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen en opleidingen volgen, zijn tewerkstellingen en vrijwilligerswerk en het in enige mate beheersen van een landstaal, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een verklaring van zijn leerkrachten, E. V. en G. D., van 16 maart 2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 6) en een verklaring van zijn monitor van 17 maart 2023 (*ibid.*, stuk 9). Bij zijn op 11 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker een verklaring van zijn voogd, S. D., van 10 augustus 2023 (aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stuk 4), een verklaring van zijn leerlingbegeleider, T. S., van 30 juni 2023 (*ibid.*, stuk 5), een verklaring van zijn OKAN-leerkracht, K. V., van 11 juli 2023 (*ibid.*, stuk 6), een verklaring van zijn opvoedster in het opvangcentrum in Overijse, E. M., van 29 juli 2023 (*ibid.*, stuk 7), een verklaring van R. P. van de sociale dienst van het opvangcentrum in Overijse van 13 juli 2023 (*ibid.*, stuk 8), een verklaring van L. G., opvoeder en vrijwilliger in het opvangcentrum in Overijse van 16 juli 2023 (*ibid.*, stuk 9), een verklaring van zijn individuele begeleider in het opvangcentrum in Overijse, D. K., van 30 juni 2023 (*ibid.*, stuk 10), een verklaring van F. B., vrijwilliger in het opvangcentrum in Overijse van 16 juli 2023 (*ibid.*, stuk 11) en twee verklaringen van zijn medestudenten A. en V. (*ibid.*, stuk 12). Bij zijn op 17 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog een verklaring van zijn goede vriend, N. A., van 12 augustus 2023 (aanvullende nota verzoeker van 17 augustus 2023, stuk 1), een verklaring van zijn collega, C. D., van 14 augustus 2023 (*ibid.*, stuk 2), een aanvullende verklaring van zijn voogd, S. D., van 14 augustus 2023 (*ibid.*, stuk 3) en een verklaring van een kennis, T. H., (*ibid.*, stuk 6). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker wordt omschreven als een persoon die zich wenst te integreren, die toegewijd is om de Nederlandse taal te leren en ook Afghaanse vrienden aanspoort om in het Nederlands te spreken. Verder wordt erin gesteld dat verzoeker ondernemend, hardwerkend, zelfstandig en behulpzaam is, dat hij respectvol omgaat met anderen (en dat dit ook het geval is ten aanzien van personen met een ander geslacht of met andere nationaliteiten en geloofsovertuigingen) en dat hij een open houding heeft. Deze elementen kunnen hoogstens aantonen dat verzoeker zich inspanst om mee te draaien in de maatschappij. Zij zijn, rekening houdend met het geheel aan informatie dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, echter onvoldoende om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert of dat hij niet in staat zou zijn om zich in geval van terugkeer naar

Afghanistan aan te passen aan de heersende normen. De identiteitskaarten van R. P., D. K., E. M. en O. H. (*ibid.*, stuk 5) tonen tot slot louter de identiteit aan van deze personen.

Uit het gegeven dat hij OKAN onderwijs volgde in een katholieke school en aan Eucharistievieringen deelnam (aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stuk 4), de foto's waarop hij met vrienden staat (*ibid.*, stuk 14), het gegeven dat hij in de klas zat met personen van verschillende nationaliteiten (*ibid.*, stuk 6), het gegeven dat hij met zijn voogd op uitstap ging naar Antwerpen en daarbij de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal bezocht (*ibid.*, stukken 4 en 15) en de bewering van zijn voogd dat verzoeker romantische gevoelens koestert voor een Roemeens christen-orthodox meisje (aanvullende nota verzoeker van 17 augustus 2023, stuk 3), blijkt voorts dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België in contact is gekomen met andere religies en met personen die een andere nationaliteit hebben. Dit gegeven volstaat op zich echter niet om te besluiten dat hij verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging die voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Door verder in zijn verzoekschrift louter te poneren dat zijn verblijf in Europa ook kan blijken uit zijn houding, telefooninhoud, kapsel, accent of zijn moeilijkheden om zich aan te passen, zonder dit summier betoog verder uit te werken of hiervan enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Waar verzoeker in zijn op 11 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota aanvoert dat hij actief is op sociale media en ter staving hiervan bij deze aanvullende nota drie schermafbeeldingen van zijn profielen op sociale media voegt (aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stuk 20), stelt de Raad vast dat hij niet aantoonbaar is en dat uit de landeninformatie niet blijkt dat het gebruikmaken van sociale media en het hebben van profielen op sociale media zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker toont niet aan dat hij door het loutere feit dat hij gebruik maakt van sociale media en sociale media *accounts* heeft dreigt geïdoleerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige *accounts* te verwijderen.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 11 augustus 2023 dat hij geen Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban (zie tevens: stukkenbundel verzoeker, stukken 12 en 13, en aanvullende nota verzoeker van 11 augustus 2023, stukken 1, 2 en 3), is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker bemerkt voorts dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdoleerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die

daarop wijzen. Verzoekers uitvoerig betoog in zijn aanvullende nota van 11 augustus 2023 dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nr. 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij een verslavingsproblematiek heeft, stelt de Raad vast dat hij hiervan geen enkel gewag heeft gemaakt gedurende zijn interview bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Ter terechtzitting erkent verzoekers advocaat dat het een materiële vergissing in het verzoekschrift betreft. Ook wat betreft zijn betoog dat hij een Afghaan geboren en getogen in Pakistan is, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering (*post factum*) is die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, waarvan verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen gewag heeft gemaakt en die tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaringen dat hij geboren is in de Afghaanse provincie Baghlan en dat hij – uitgezonderd de vier maanden dat hij les volgde en verbleef in een *madrassa* – altijd in zijn dorp is blijven wonen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een ruraal gebied waar vooral Pashtunen wonen, met name het dorp Niazullah in het district Danda Ghor van de provincie Baghlan, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat het *National Resistance Front* (hierna: NRF) actief is in Baghlan. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen. Hij stelt weliswaar dat burgers in gebieden waarin het NRF actief is door de taliban beschuldigd kunnen worden van associatie met NRF, doch hij laat na verder te concretiseren waarom de taliban hem hiervan zouden kunnen beschuldigen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 11 augustus 2023 over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn

provincie Baghlan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

De bij het verzoekschrift gevoegde e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) laat geen andere beoordeling toe. T. Ruttig verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te bekomen, het onvoorspelbare karakter van de taliban en de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een *checkpoint* of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft. Verder benadrukt T. Ruttig ook het belang van de individuele omstandigheden. Dit ligt bijgevolg in lijn met de door het CGVS en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is, in Afghanistan aan de *madrassa* les heeft gevolgd en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omdat zijn vader hem verbood om nog naar de *madrassa* te gaan en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er

milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij – omwille van zijn jonge leeftijd bij zijn vlucht uit Afghanistan en de beperkte periode die hij er heeft gewoond – geen noemenswaardige scholing heeft genoten, in het beste geval slechts een uiterst verwaterd netwerk heeft bij terugkeer waar hij niet op kan steunen en geen financiële reserves heeft, toont verzoeker nog niet aan dat hij *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”* bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat hij zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra*, onder punt 2.3.7, werd geoordeeld, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 11 augustus 2023 laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”*, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen

het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig is, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het NRF en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 11 augustus 2023 verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN